

DOKONČOVÁNÍ MODELŮ LETADEL TECHNIKOU AIRBRUSH

V předchozích kapitolách jsme se seznámili s několika běžnými technikami stříkání modelů, které si nyní předvedeme na konkrétních příkladech. Tato kapitola podrobně popisuje několik různých modelů s rozdílnými kamuflážemi, aby výše zmíněné techniky stříkání a dokončování názorně demonstrovala.

STŘÍKÁNÍ A DOKONČOVÁNÍ ZELENOHNĚDÝCH KAMUFLÁŽÍ

Ze stavebnice Monogram jsem si v měřítku 1:48 postavil bombardér B-25J Mitchell konvertovaný na starší verzi B-25D. Fotografie z té doby ukazují, že hnědozelený povrch v barvě „Olive Drab“ za služby v jižním Pacifiku značně trpěl vlivem klimatu.

Vybarvení kokpitu

Kokpit byl natřen barvou „Dull Dark Green“ (použije se Tamiya XF-5 „Flat Green“) a zbytek interiéru pokrývala zinkochromátová žlutá reaktivní barva na hliník (Tamiya XF-4 „Yellow Green“) s výjimkou pumovnice, kterou je třeba zamaskovat a nastříkat stříbrně.

Opotřebením provozem nebo-li patinování je zapotřebí uplatnit dosti silně, aby mělo uvnitř trupu nějaký viditelný efekt. Napřed jsem konstrukční detaily zvýraznil tenkou vrstvou směsi černé a červenohnědé. Poté jsem detaily jako skříňky, popruhy, páčky a tlačítka natřel tenkým štětečkem. Nakonec

jsem použil směs olejových barev umbra přírodní a černá rozředěnou bezzápachovým ředidlem jako filtr, kterým jsem zvýraznil hrany vybraných povrchů.

Následně po všem tom vybarvování jsem na internetovém fóru serveru HyperScale získal informaci, která naznačovala, že hlavní interiérovou barvou nebyla ve skutečnosti čistá reaktivní žlutá barva, ale zakázková směs této barvy s přibližně 10 % černé, takže výsledkem byl špinavě olivově zelený odstín. Rozhodl jsem se nějak s tím vypořádat. Místo abych přestříkal celý interiér, jsem si namíchal dávku nové barvy a přestříkal jí jen

stanoviště bombometčika a zadního střelce.

V této fázi jsem obě poloviny trupu přiložil k sobě a složil i další hlavní díly. Základně dobře lícovaly, avšak spoj na horní straně trupu tvrdšími vzdoroval.

V názorech na interiérové barvy amerických bombardérů z druhé světové války přetrvávají rozpory. Tento trupový interiér bombardéru B-25 Mitchell v měřítku 1:48 ze stavebnice Monogram byl zamaskován a nastříkán podle různých předpisů. Otevřený prostor kokpitu má barvu „Dull Dark Green“.

NAHOŘE Hlavní kabina obdržela nástřik v odstínu zinkochromátové barvy – charakteristiky žlutý. Aby byl interiér barevnější, nastříkal jsem úsek zadního střelce a bombometčíků v předí odstínem, který odpovídal přitónované reaktivní barvě. Fotografie také ukazuje patinování, které jsem přidal na některé konstrukční prvky, abych zvýšil jejich viditelnost uvnitř tmavého interiéru.

UPROSTŘED Pumovnice si ponechává vzhled holého nenatřeného kovu. K tomu jsem použil barvu Tamiya AS-12 „Airframe Silver“. Se všemi těmito detaily a barevnými variacemi se pak poloviny trupu přikládají k sobě jen s těžkým srdcem.

DOLE Barva „Olive Drab“, kterou americké letectvo používalo za druhé světové války, prošla svou nestálostí a rychlostí, s jakou začala blednout ihned po nanesení. Tato nestálost pak nabízí modelářům mnoho příležitostí k zajímavému „záplatování“ povrchu u jinak jednotvárně vybarveného modelu. Zde slouží jako příklad B-25J Mitchell z věkovité stavebnice Monogram, provedený ve verzi D.

Na modelu byla provedena řada podstatných úprav, aby odpovídal verzi D. V takovém případě je dvojnásob důležité ujistit se, ještě než přistoupíte ke stříkání barev, že všechny styky a spoje, jež z úprav vyplynuly, jsou dokonale zatmeleny a uhlazeny. Trup byl nastříkán vrstvou šedé základové barvy a prošel několika cykly tmelení a broušení, než jsem se mohl dát do nanášení barev.

Jakmile byl drak slepen, obdržel celý model nástřik šedou základovou barvou. To mi umožnilo zkontrolovat všechny povrchové prvky, u nově vyřtých linek paneláže se přesvědčit, zda jsou v souladu se zbytkem a zda nezůstává nějaká škvíra nezatmelená.

Překrytí kokpitu a velké zasklení přídě jsem nalepil, abych zajistil, že po nanesení barev budou plynule přecházet do trupu. Oba průhledné díly vykazovaly zřetelné schůdky vůči trupu. Nezbylo než průhledné díly zamaskovat a schůdky zatmelit bílým tmelem Milliput. Tento tmel tvrdne i po styku s vodou, takže se dá uhlazovat namočenými prsty, což zmenší broušení na minimum.

Obroušením tmelu jsem dokončil důležitý stavební úkol spočívající v požadavku, aby průhledné díly nepozorovaně přecházely do plastického trupu. To je nutná podmínka, abyste získali přesvědčivě vyhlížející barevnou úpravu modelu. K zamaskování překrytu nad kokpitem, předního zasklení a věží jsem použil samolepicí maskovací sadu firmy Eduard.

Ještě předtím, než jsem přistoupil ke kamuflážní barvě, jsem překryt, zasklení přídě a rámování věží nastříkl dvěma vrstvami zinkochromátové barvy (ve skutečnosti Tamiya XF-4 „Yellow Green“). Tuto interiérovou barvu bude vidět uvnitř překrytu a ve věžích i poté, co obdrží vrstvu kamuflážní barvy.

Kopulka zadního střelce a stříliště kulometu prošly úpravami.

Nýtovací kolečko je šikovný nástroj k rychlému vyrobění řady nýtů na modelu letadla. Nejlepší je nýty znázornit před nanesením základové nebo kamuflážní barvy, ale v tomto případě jsem zjistil, že by velké plochy křídel vypadaly poněkud hole. Přidal jsem proto několik řad nýtů a jejich lehce vystupující okraje přešleštil utěrkou Micro-Mesh 3 600.

Toto je okamžik, kdy obvykle říkám: „Proboha, ne.“ Základní odstín „Olive Drab“ je velmi tmavý a zakryl většinu povrchových detailů, které jsem pracně vytvářel v předchozích týdnech. Ihned poté jsem na spodní plochy nastříkal první vrstvu šedé barvy „Neutral Grey“.

Následně přišly na řadu tři postupně světlejší a světlejší odstíny „Olive Drab“ vzniklé přidáváním barvy Tamiya XF-4 „Yellow Green“. Na křídlech a na trupu jsem zamaskoval kruhy. Měly představovat staré výsostné znaky zatřené čerstvou barvou. Nejvíce zvětralou barvu a tudíž o nejsvětlejším odstínu jsem vyhradil pro řídicí plochy potažené plátnem. V mnoha případech plátěné řídicí plochy zoxidovaly až do výrazné růžové barvy.